

SCIENTIFIC DISCUSSION

VOL 1, No 9 (2017)

Scientific discussion
(Praha, Czech Republic)

ISSN 3041-4245

The journal is registered and published in Czech Republic.

Articles are accepted each month.

Frequency: 12 issues per year.

Format - A4

All articles are reviewed

Free access to the electronic version of journal

- **Chief editor:** Zbyněk Liška
- **Managing editor:** Štěpán Kašpar
- Leoš Vaněk (Metropolitní univerzita)
- Jarmila Procházková (Univerzita Karlova v Praze)
- Hugues Bernard (Medizinische Universität Wien)
- Philip Brinkerhoff (Universität zu Köln)
- Zofia Jakubowska (Instytut Stosunków Międzynarodowych)
- Łukasz Woźniak (Uniwersytet Warszawski)
- Petr Novikov — Ph.D, Chair of General Psychology and Pedagogy.
- Daniel Skvortsov — Ph.D., assistant professor of history of medicine and the social sciences and humanities.
- Lyudmila Zhdannikova — PhD in geography, lecturer in social and economic geography

Edition of journal does not carry responsibility for the materials published in a journal.

Sending the article to the editorial the author confirms it's uniqueness and takes full responsibility for possible consequences for breaking copyright laws

«Scientific discussion»

Editorial board address: Korunní 1151/67, 130 00 Praha 3-Vinohrady

E-mail: info@scientific-discussion.com

Web: www.scientific-discussion.com

CONTENT

SECTION OF BIOLOGICAL AND MEDICAL SCIENCES

<i>Strakhova O., Ryzhov A.</i> THE PHENOMENON OF STABILITY OF THE AVERAGE VALUE OF ELECTROSTATIC CONDUCTIVITY IN "POINTS- SOURCES OF THE MERIDIANS"..... 3	<i>Yusupalieva K.</i> DIFFERENT TYPES OF ANALGESICS USED IN DENTISTRY AND MECHANISM OF THEIR ACTION..... 14
<i>Balaeva-Tikhomirova O.M., Guskova E.A.</i> CORRECTION METHODS OF LIPID PEROXIDATION ACTIVITY IN THE THYROID DISFUNCTION 10	

SECTION OF HUMANITARIAN AND PHILOLOGICAL SCIENCES

<i>Basina N.I.</i> DIALOGISM AS AN "UMBRELLA PRINCIPLE" IN EDUCATION AND ITS SOCIAL INTERPRETATIONS 16	<i>Bredun I.V.</i> ESCHATOLOGICAL MOTIVES: PHILOSOPHICAL AND RELIGIOUS DISCUSSION 22
<i>Bratkova O.I.</i> PROBLEM OF PROFESSIONAL INTERACTION IN PSYCHO-PEDAGOGICAL THEORY AND PRACTICE 18	<i>Valiaibob A.V.</i> LINGUOCULTURAL TYPE "DISNEY PRINCESS" 27

SECTION OF MATHEMATICS, PHYSICS AND INFORMATICS

<i>Sytnik A.A.</i> BUILDING OF MODELS GRADIENT RECEIVERS OF THERMAL STREAMS 30	<i>Matviichuk O.</i> SYSTEM OF BRAIN TUMOR SEGMENTATION ON MRI IMAGES 34
--	--

SECTION OF SCIENCES ABOUT EARTH

<i>Mamontov D.A., Orlova O.A.</i> MICROSPORE VARIATIONS IN THE LYCOPSISID CONE <i>LEPIDOSTROBUS TEVELEVII</i> ORLOVA, MAMONTOV ET ANIKEEVA FROM THE PENNSYLVANIAN (UPPER CARBONIFEROUS) OF SOUTH URALS, RUSSIA 38	<i>Ihnatyshyn V.V., Ihnatyshyn M.B., Ihnatyshyn A.V., Ihnatyshyn V.V.(Jr.)</i> SPATIO-TEMPORAL DISTRIBUTION OF SEISMICITY CARPATHIAN-BALKAN REGION IN 2015-2016 46
--	---

SECTION OF SOCIAL AND ECONOMIC SCIENCES

<i>Evtykh E., Poddubnyi A.O.</i> ABOUT RESPONSIBILITY OF OFFICIALS OF LOCAL GOVERNMENT IN THE RUSSIAN FEDERATION 60	<i>Sadovskaya A.O., Ryshenko I.P.</i> ANALYSIS OF THE MARKET OF LABOR YOUNG SPECIALISTS BY MEANS OF APPLIED SOCIOLOGY..... 69
<i>Pismenna M.S.</i> AUTOMATED ALGORITHMS OF INVENTORY COSTING OF ELECTRONIC PUBLIC PROCUREMENT 64	<i>Khupsarokova A., Dzibova S.G.</i> THE HISTORY OF THE DEVELOPMENT OF THE INSTITUTION OF REFERENDUM IN RUSSIA ...73
	<i>Gumova F., Shadje A.M.</i> PROBLEMS OF THE DEVELOPMENT OF THE TRIAL JURY IN RUSSIA..... 77

Обучению через наррацию Фрейре противопоставил обучение через проблематизацию, уничтожающую учительско-ученическую вертикаль, – репрезентировав новую модель как «педагогика освобождения» [2, р. 79-80]. При нарративном подходе знание является «собственностью педагога», ученики отчуждены от него и от познавательного процесса. При проблематизирующем подходе стартовый учебный план концентрируется на ближайшем предмете – изучении повседневности и феноменов неформальной культуры. Ученики критически рефлексировать способ своего социального существования, мир предстает перед ними процессным, они сами – становящимися и незавершенными личностями [2, р. 84]. Проблематизация помещает познаваемый предмет на место медиатора во взаимодействии педагога и учащегося. Познавательные итоги становятся для учащегося собственными и совместными, поскольку выстраиваются на персональном участии и предметном сотрудничестве, а не на трансляции готовых результатов. Проблематизирующее обучение порывает с иерархической традицией «селективности».

Диалог Фрейре видит как соревнование, в котором каждый обладает правом голоса, но которое не должно обернуться новым доминированием человека над человеком [2, р. 88]. Диалог требует скромности и доверия к человеку и подозрителен в отношении личностной самодостаточности, не испытывающей потребности в горизонтальных

связях. Вера в людей – это априорная потребность в диалоге, но и доверие восстанавливается посредством диалога. Диалог нуждается в критическом мышлении и сам генерирует его [2, р. 91-92]

Подобно другим представителям социально-критической теории П. Фрейре гипотезировал индивидуальные акты критической рефлексии, полагая, что достижение индивидуального понимания уже меняет мир. Образовательные практики для бразильского просветителя становятся средой освобождения, будучи выстроены на диалогическом общении равных. Итак, в своей критике современной системы образования П. Фрейре сделал акцент на диалоге, поставив диалог в центр перестройки педагогического и социального взаимодействия.

Список использованной литературы

1. Петров М. К. Язык, знак, культура. М.: Едиториал УРСС, 2004. (Изд. 2-е, стереотипное) – 328 с.
2. Freire P. Pedagogy of the Oppressed . NY & L.: The Continuum International Publishing Group, 2005. - 183 p.
3. Matusov E. Journey into Dialogic Pedagogy. NY: Nova Science Publishers Inc., 2009. - 483 p.
4. Stewart T.T. & McClure G. Freire, Bakhtin and Collaborative Pedagogy: A Dialog with Students and Mentors // International Journal for Dialogical Science. Spring 2013. Vol. 7. No. 1. 91-108.

ПРОБЛЕМА ПРОФЕСІЙНОЇ ВЗАЄМОДІЇ У ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНІЙ ТЕОРІЇ ТА ПРАКТИЦІ

Браткова О.І.

Аспірантка кафедри теорії та історії педагогіки, Київського університету імені Бориса Грінченка, м. Київ, Україна

PROBLEM OF PROFESSIONAL INTERACTION IN PSYCHO-PEDAGOGICAL THEORY AND PRACTICE

Bratkova O.I.

Postgraduate student of the theory and history pedagogics department, Borys Grinchenko Kyiv University, Kyiv, Ukraine

Анотація

Стаття присвячена науковому пошуку та вивченню проблеми професійної взаємодії у психолого-педагогічній теорії та практиці різними вченими, як українськими так і зарубіжними. Це стосується підготовки фахівців до таких соціономічних професій як: педагог, лікар, юрист, соціальний працівник, менеджер, фахівець зі зв'язків з громадськістю. З'ясовано, що це ті професії, де не можна досягти великих результатів, опанувавши лише знання за фахом, оскільки структура готовності до професійної взаємодії охоплює різні вміння, навички, здібності та якості особистості. Саме вони, будучи зовнішнім виразом діяльності, є істотним показником успішності професійної діяльності фахівця сфери професій «людина-людина».

Abstract

The article is devoted to scientific research of professional interaction problem in psycho-pedagogical theory and practice by various Ukrainian and foreign scholars. It concerns the training of specialists such sociological occupations as teacher, doctor, lawyer, social worker, manager, specialist in public relations. It was found that those professions where you can not achieve great results, capturing only the knowledge of the specialty, because the structure of readiness for professional interaction covers different skills, abilities and personal qualities. Exactly they, being an external expression of the activity, are significant indicators of success in professional activity of specialists in the field of "human-human".

Ключові слова: професійна взаємодія; професійне спілкування; комунікативні уміння; навички взаємодії; встановлення контакту; спільна діяльність; професійна компетентність;

Keywords: professional interaction; professional communication; communicative skills; interaction abilities; contact establishment; common activity; professional competence;

Підвищення ефективності навчання у вищій школі в цілому і підготовка фахівців до нових видів професійної діяльності, зокрема, традиційно є одним з центральних об'єктів всебічного вивчення у галузі педагогічної науки як українськими так і зарубіжними вченими (А. А. Вербицький, М. І. Дьяченко, В. О. Сластьонін, П. О. Просецький, та ін.). Це відноситься, зокрема, до підготовки фахівців таких соціономічних професій, як педагог, лікар, юрист, соціальний працівник, менеджер, фахівець зі зв'язків з громадськістю та ін. Одним з найбільш важливих аспектів цієї проблеми виступає становлення фахівця, що володіє основами професійної взаємодії і комунікації, які забезпечують досягнення взаємоузгоджених дій в соціумі, адаптацію майбутніх фахівців, випускників вишів до нових умов життєдіяльності.

Це професії, де не можна досягти великих результатів, опанувавши лише знання за фахом (про це зазначають, зокрема, вітчизняні вчені Л. Д. Гуслякова, В. Г. Бочарова, В. О. Сластьонін, зарубіжні вчені Р. Баркер, М. Дойл, В. Сатир, С. Шардлоу тощо), оскільки структура готовності до професійної взаємодії охоплює різні вміння, навички, здібності та якості особистості. Саме вони, будучи зовнішнім виразом діяльності, є істотним показником успішності професійної діяльності педагога, юриста, лікаря, соціального працівника, менеджера та інших фахівців сфери професій «людина-людина».

Комунікативні вміння забезпечують можливість встановлення контакту в процесі спільної діяльності, призводять до взаєморозуміння в умовах професійного спілкування, сприяють досягненню його позитивного результату [1]. Формування готовності майбутніх фахівців до здійснення важливих комунікативних умінь на різних рівнях соціального життя пов'язане з вирішенням ряду педагогічних завдань у цьому процесі [2]. Це рішення може бути знайдено на основі теоретичного аналізу як самої діяльності (наприклад, педагогічної, юридичної, соціальної роботи або управління), так і предметного змісту процесу підготовки майбутніх фахівців. Воно пов'язане з певним моделюванням самих завдань і послідовністю їх вирішення в цьому процесі.

Дослідження загальнотеоретичного плану (К. А. Абульханової-Славської, Б. Г. Ананьева, О. М. Леонтьєва, В. М. Мясіщева, Г. В. Суходольського, Б. М. Теплова та ін.), дослідження професійної та трудової діяльності (В. П. Зінченко, Є. А. Климова, Б. Ф. Ломова, А. К. Маркової, М. І. Дьяченко, В. Д. Шадрикова та ін.), а також низка робіт, присвячених вивченню професійного становлення студентів вузу (Р. Г. Гаріфьянова, О. В. Дмитрієва, Ю. С. Колесникова, П. А. Просецького, В. О. Сластьоніна та ін.), педагогічної діяльності (І. О. Зимньої, Н. В. Кузьміної, А. А. Леонтьєва, А. І. Щербакова, А. К. Ма-

ркової, Л. М. Мітіної та ін.) є теоретичним підґрунтям дослідження професійної взаємодії фахівців. Варті уваги й загальні педагогічні положення, що стосуються визначення змісту освіти, зокрема у вищій школі (С. І. Архангельський, Ю. К. Бабанський, Г. І. Батурина, В. І. Каган, В. В. Красівський, В. С. Ледньов, І. Я. Лернер, А. І. Міщенко, П. І. Підкасистий, М. Н. Скаткін, В. О. Сластьонін, А. О. Яковлев та ін.). Істотними нам також уявляються студії В. В. Кан-Каліка, О. О. Леонтьєва, М. М. Поташник, В. О. Сластьоніна, що розглядають спілкування як важливу умову підвищення педагогічної освіти та здійснення педагогічної та соціальної діяльності.

Нами також використані характеристики професійної діяльності, запропоновані у студіях В. Г. Бочарова, Б. З. Вульфова, С. І. Григор'єва, Л. Г. Гуслякової, Л. Д. Демідової, І. О. Зимньої, Є. І. Холостової, Т. Ф. Яркіної та багатьох інших. Зокрема, це – професійна компетентність, що включає в себе: професійні знання, вміння, навички, здібності та якості. До числа параметрів професійної компетентності також відносять: діапазон професійних можливостей, досконале володіння інструментарієм, прийомами і технологіями професійної діяльності. Професійна компетентність у сфері професій, що пов'язані з міжособистісною взаємодією, також виявляється в творчому характері діяльності фахівця, в активному пошуку новаторських підходів та інноваційних технологій, особистій ініціативі та професійній комунікабельності.

Проблемі професійного становлення працівника приділено увагу у роботах як зарубіжних (М. Альберт, М. Вудкок, К. Делл, П. Друкер, Г. Пітері), так і вітчизняних учених (Н. В. Борисова, Ю. В. Кричевський, А. Ю. Панасюк, Г. Х. Хопово, В. М. Шепель та ін.). У їхніх розвідках доведено, що у професійній діяльності працівників багатьох сфер, так само, як і в процесі їх підготовки, комунікативні вміння і навички посідають вагоме місце, що знаходить відображення в сучасних державних освітніх стандартах України. Однак варто зазначити, що в цій галузі залишається ще багато невирішених питань, зокрема, пов'язаних з особливостями комунікативних умінь і навичок в професійній діяльності фахівців. Ученими відзначається важливість професійної діяльності цієї системи, гостра соціальна затребуваність цих професій, але в той же час недостатня розробленість системи підготовки майбутніх фахівців-професіоналів визначає актуальність дослідження.

У готовності фахівців до професійної взаємодії неабияку роль відіграє професійна етика, що являє собою сукупність моральних норм і правил, які визначають ставлення людини до свого професійного обов'язку; до людей, з якими людина пов'язана за характером своєї професії. Професійна етика визначає специфіку взаємин за такими

напрямами: відношення організації до суспільства; відношення окремо взятого фахівця до суспільства; моральні, професійно значущі якості фахівця, що забезпечують якнайкраще виконання професійних обов'язків; взаємини фахівців між собою; ставлення працівника до клієнта, до партнера, споживача; відносини керівництва (адміністрації) і працівника, власника і менеджера. Дослідження професійної етики конкретного фахівця здійснені Л.Л. Хоружою, Н.В. Агеєнко, Г.А. Алтуховою, О. Б. Ломакіною, М. В. Шмаль та ін.

Одним з основних напрямків формування перспективної системи освіти в Україні, поряд з підвищенням якості освіти, забезпеченням більшої доступності освіти для всіх груп населення, підвищенням творчого потенціалу в освіті, є забезпечення націленості навчання на нові педагогічні технології, в першу чергу на сучасні інтерактивні, комунікаційні технології, що знайшло відображення в роботах С.О. Сисоєвої, А. А. Андрєєва, Є. В. Баранової, Я. А. Ваграмомка, І. Є. Машбіц, І. В. Симонової та інших.

Аналіз сутності професійної взаємодії дозволив встановити, що вона у своїй основі має домінують суб'єктивного фактора, тобто за своєю суттю є конструктивною. До об'єктивних чинників належить система формування компетентності у професійній взаємодії, яка передбачає педагогічно доцільну її організацію через активне включення студентів у практико-орієнтовану проектну діяльність, що має своїм наслідком зміну суб'єктів освітнього процесу вищу взагалі і їх компетентності, зокрема [3]. Структура розглянутої взаємодії включає її сфери і вектори, які визначають суть авторської системи формування готовності (компетентності) майбутнього фахівця до професійної взаємодії.

Система компетентності майбутнього фахівця у професійній взаємодії, в межах якої використовуються можливості методу проекту і проектної діяльності, кейс-методу та інших інтерактивних методів, відображає тенденції згуртування учасників взаємодії у міру реалізації модулів практико-орієнтованої проектної діяльності через відпрацювання ситуацій взаємодії та розширення спектра його тактик, і є цілком обґрунтованою. Її реалізація дозволяє побудувати принципово нові суб'єкт-суб'єктні відносини, що мають не формальний, а реальний характер взаємобміну знаннями, думками, ідеями у спільному спілкуванні, щодо діяльності між викладачем, який є компетентним в своїй справі професіоналом, і студентом, майбутнім фахівцем [4, с. 45-47].

Динамічні суперечливі економічні та соціокультурні реалії суспільного розвитку останніх років суттєво змінили вимоги до підготовки професіонала практично для всіх сфер діяльності людини.

Підготовленість на рівні професійних знань і умінь, навіть мотиваційна орієнтованість фахівця стали відносними характеристиками, моментом в загальному постійному русі та розвитку професійної компетентності. Новий час породжує принци-

пово новий психологічний образ професіонала, сутнісним ядром якого стають здатності до особистісного і професійного самовизначення в динамічних умовах, до самостійного професійного росту в умовах вибору і особистої відповідальності, подолання соціальних і професійних стереотипів. Це може бути розглянуто в якості основного результату підготовки професіонала.

Становище з підготовкою професіоналів, з погляду психологічного забезпечення, сьогодні може бути охарактеризоване як парадоксальне. Психологія має у своєму розпорядженні розвинуті уявлення про структуру діяльності (О. М. Леонтьєв, Б. Ф. Ломов, Г. П. Щедровицький), системогенезу професійної діяльності (В. Д. Шадріков), людину як суб'єкта діяльності (К. А. Абульханова-Славська, О. В. Брушлінський, В. О. Петровський), усвідомленої саморегуляції (О. О. Конопкін, О. В. Дашкевич). Проте вона задає в основному змістовно-якісні орієнтири (Г. К. Маркова, Ю. М. Забродін, О. Д. Глотчкін, Б. А. Сосновський, О. С. Романова та ін.), практично залишаючи не розробленим процесуальний аспект професійної підготовки.

Підготовці фахівця у вищій школі притаманна ціла низка характеристик, що обумовлюють актуальність розробки проблеми психологічної підготовки, зокрема це:

1. Безособовий характер навчання, що будується без урахування індивідуальних, у т. ч. мотиваційних, особливостей студентів. Це робить практично неможливим побудову цілісної системи професійної діяльності, становлення її індивідуального стилю, адекватного сприйняття студентом себе як особистості й професіонала;

2. Розірваність навчання, практики, професійної праці. Вони виступають у багатьох аспектах як незалежні процеси, у результаті чого набуті знання і уміння виявляються або непотрібними, або далеко не повністю втілюються в практичній діяльності, що здійснюється у динамічних умовах;

3. Відсутність урахування психологічних особливостей адаптаційного періоду. Стан напруженості, властивий цьому періоду, специфічним чином впливає на діяльність, обумовлюючи можливість закріплення дефектних форм діяльності;

4. Відсутність цілеспрямованого формування (розвитку) внутрішніх засобів самостійної організації студентом життєдіяльності і професійної діяльності. Саме ці засоби могли б забезпечувати самостійність студента як суб'єкта навчальної діяльності та його подальше особистісне та професійне зростання;

5. Переважання традиційних форм навчання, перевірених традицією і досвідом, але не у повній мірі адекватних новим реаліям роботи фахівця. Нові форми навчання базуються швидше на емпіриці, ніж на теорії, що пов'язує цілі, зміст, процес і результат;

6. Орієнтованість на підготовку фахівця, здатного вирішувати професійні зазвичай вже сформульовані завдання. Суспільство потребує професіоналів, здатних до самостійного пошуку і вирішення професійних завдань в контексті більш широкого,

ніж власне професійний контекст [5; 6; 7; 8].

Підійти до вирішення проблеми формування психологічної готовності до професійної взаємодії доцільно на матеріалі вивчення процесів оволодіння суб'єктом такої конкретної діяльності, яка поєднує у собі комплекс характеристик, що роблять ці процеси репрезентативними, що дозволяє перенести отримані результати на процеси освоєння інших діяльностей, розділивши загальне і специфічне, інваріантне і варіативне.

Ці характеристики уповні притаманні педагогічній діяльності. До них відносяться залежність результату від особистісної позиції суб'єкта, від стилю взаємодії суб'єктів; можливості і необхідності самостійних рішень та особистої відповідальності за них, у т. ч. в динамічних умовах і в умовах вибору; поєднання предметної діяльності і спілкування; творчий характер діяльності; управління собою та іншими людьми; відсутності жорсткого зв'язку результативності зі спеціальними здібностями і психофізіологічними особливостями суб'єкта. Саме тому педагогічну працю ми узяли як основну модель професійної діяльності в досліджуваній сфері.

Психологічні основи підготовки до професійної діяльності можуть бути сформульовані таким чином [9]:

1. Метою і результатом психологічної підготовки професіонала є досягнення ним стану психологічної готовності до певного виду трудової діяльності. Психологічна готовність являє собою прояв емоційного і усвідомленого відображення суб'єктом сформованого повного психологічного забезпечення професійної взаємодії. Психологічне забезпечення професійної взаємодії є системою внутрішніх умов і засобів організації та реалізації ефективної професійної діяльності. Воно має чотирьохкомпонентну структуру, є системною єдністю мотиваційного, цільового, операційного і регуляційного компонентів. Основними внутрішніми умовами є адекватна мотивація, суб'єктна особистісна позиція, розвинена концептуальна модель професійної діяльності.

До основних внутрішніх засобів входять системні вміння організації індивідуалізованих форм ефективної професійної діяльності та економічно розвинені форми рефлексивного мислення.

2. Необхідна спеціальна психологічна підготовка обумовлена наявністю обмежень самостійного формування суб'єктом психологічної готовності. До таких обмежень належать: неадекватна мотивація; штучна ізоляція професійної діяльності із загального життєдіяльнісного контексту особистості в процесі навчання; змістовна неповнота суб'єктивних моделей професійної діяльності; тенденція не до системного, а до поелементного подолання суб'єктивно інтерпретованих професійних проблем; неусвідомлені зміни в цілепокладанні, операційному і регуляційному забезпеченні діяльності у стані психічної напруженості, що порушують діяльність; недостатній рівень рефлексивності мислення суб'єкта і т. ін.

3. Ефективне формування психологічної готовності до взаємодії відбувається при дотриманні

ряду умов:

– воно має включати оволодіння суб'єктом вміннями організації діяльності у відповідності із певним набором критеріїв (структурної, орієнтовної, операційної повноти, мотиваційної і змістовної адекватності та ін.);

– у процесі формування має здійснюватися перерозподіл значимості впливу окремих компонентів психологічного забезпечення на успішність діяльності: від цільового до мотиваційного, від регуляційного до операційного;

– формування має йти з використанням певних стратегій застосування рефлексивного мислення як основи свідомої регуляції діяльності: від особистісної до процесуальної форми;

– процес формування психологічної готовності до взаємодії має включати розвиток умінь протидії змінам реалізації психологічного забезпечення у стані психічної напруженості і утримувати конструктивний стиль роботи.

– цей процес має супроводжуватися побудовою варіативних концептуальних моделей діяльності і діагностикою успішності їх реалізації, а також діагностикою досягнення суб'єктом основного результату підготовки – психологічної готовності до професійної взаємодії.

4. Розвиток рефлексивного мислення як основного внутрішнього засобу формування психологічної готовності у системі рефлексії пасивно-діяльнісної психологічної підготовки йде у напрямку подолання його обмежень рівнем інтелектуальної ініціативи суб'єкта і встановлення відповідності між використовуваними суб'єктом формами рефлексивного мислення і компонентами психологічного забезпечення.

5. З концепцією психологічної готовності до взаємодії пов'язані технологія психологічного проектування і система діагностичних процедур для визначення сформованої психологічної готовності. Психологічне проектування призначене для формування психологічного забезпечення та психологічної готовності. Діагностика ґрунтується на узагальнених психологічних показниках (здатність суб'єкта утримувати конструктивний стиль роботи в напружених умовах), на показниках підготовленості суб'єкта за окремими складовими психологічного забезпечення діяльності (матрична діагностика), на показниках конкретних діяльнісних труднощів [10].

Моделлю для розробки системи психологічної підготовки може виступати педагогічна діяльність, що дозволяє найбільш повно розкрити і показати дію психологічних механізмів формування психологічної готовності.

У нашому дослідженні становлення професійної взаємодії розглядається в основному як процес перетворення зовнішньої предметної діяльності у внутрішню, психічну діяльність, формування внутрішніх інтелектуальних структур психіки за допомогою засвоєння зовнішньої соціальної дійсності. З цього випливає, що навчання і виховання можна розглядати як процес інтеріоризації. Цей постулат

було розроблено П. Я. Гальпериним [11] та Н. Ф. Тализіною [12]. При цьому важливим є вибір найбільш оптимальних принципів системної організації психолого-педагогічної підготовки до професійної взаємодії.

Список використаної літератури

1. Жирун О. А. Психологічні особливості розвитку комунікативної компетентності у майбутніх редакторів у взаємодії з авторами : Автореф. дис. на здобуття наук ступ. канд. психол. наук / О. А. Жирун. – К., 2006. – 20 с.
2. Троценко Н. Є. Професійне самовдосконалення соціальних працівників у ресурсних центрах : дис. ... канд. пед. наук : спец. 13.00.05 «Соціальна педагогіка» / Троценко Наталія Євгенівна. – Луганськ, 2012. – 243 с.
3. **Циба В.** Аналіз понять теорії особистості: соціальна настанова, соціальна установка, атитюд [Електронний ресурс] / В. Циба. – Режим доступу: http://www.vnurol.com.ua/index.php?idd=us_publication&group=4&us_publication=665
4. Руженський М. М. Соціальний менеджмент / М. М. Руженський. – К. : ІПК ДСЗУ. – 2011. – 255 с.
5. Гнезділова К. М. Шляхи оцінювання якості вищої освіти [Електронний ресурс] / К. М. Гнезділова // Педагогічна наука: історія, теорія, практика, тенденції розвитку. – 2009. – №2. – Режим доступу: http://www.intellect-invest.org.ua/pedagog_editions_e-magazine_pedagogical_science_arhiv_pn_n2_2009_st_13/
6. Закон України «Про вищу освіту» від 01.07.2014 № 1556-VII // Урядовий кур'єр. – 13.08.2014. – №146.
7. Мазурик О. В. Освітній аудит як механізм підвищення ефективності функціонування системи освіти / О. В. Мазурик // Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. – 2010. – №889. – С. 159-162.
8. Енциклопедія освіти / Академія педагогічних наук України; гол. ред. В. Г. Кремень. – К.: Юрінком Інтер, 2008. – 1037 с.
9. Моделювання освітньої та професійної підготовки фахівця / авт.-упоряд. Н. М. Салига. – Івано-Франківськ, 2016. – 115 с.
10. Корольчук М. С. Психологія / М. С. Корольчук, В. М. Крайнюк, В. М. Марченко ; За заг. ред. М. С. Корольчука. – К. : Ельга, Ніка-Центр, 2005. – 320 с.
11. Гальперин П. Я. Теорія поетичного формування умовних дійсних [Електронний ресурс] / П. Я. Гальперин. – Режим доступу: <http://www.bsu.by/Cache/Page/428333.pdf>
12. Талызина Н. Ф. Педагогическая психология [Електронний ресурс] / Н. Ф. Талызина. – Режим доступу: http://www.academia-moscow.ru/ftp_share/_books/fragments/fragment_15912.pdf

ЕСХАТОЛОГІЧНІ МОТИВИ: ФІЛОСОФСЬКИЙ ТА РЕЛІГІЙНИЙ ДИСКУРС

Бредун І.В.

кандидат. філософських наук доцент, доцент кафедри філософії, Харківський національний університет будівництва і архітектури, Україна

ESCHATOLOGICAL MOTIVES: PHILOSOPHICAL AND RELIGIOUS DISCUSSION

Bredun I.V.

PhD, associate professor, Kharkiv National University of Construction and Architecture, Ukraine

Анотація

У статті автор проводить послідовне переосмислення ідеї Долі у релігійних (орфіків, піфагорійців) та філософських системах античного світу. У межах релігійного світогляду виявляє смислові рівні теми, авторські інтерпретації. Есхатологічні ідеї розглядаються під кутом зору уявлень мислителів про Долю людини та Долю Всесвіту. З акцентом на індивідуальну есхатологію (Долю душі за гробом). Есхатологічні настрої епохи розкриваються у контексті філософських вчень про душу, в просторі яких виокремлюються її додаткові смисли.

Abstract

In the article the author conducts a gradual rethinking of the idea of Destiny in religious (Orphics, Pythagoreans) and philosophical systems of the ancient world. Within the ancient worldview reveals the semantic levels of the theme, author's interpretations. Eschatological ideas are viewed from the point of view of the ideas of thinkers about the fate of man and the fate of the universe. With an emphasis on individual eschatology (the fate of the soul behind the coffin). The eschatological moods of the era are revealed in the context of philosophical teachings about the soul, in the space of which its additional meanings are revealed.

Ключові слова: душа, есхатологія, ідея, індивідуальна, Всесвітня, смисли.

Keywords: soul, eschatology, idea, individual, Universal, meanings